

IVAN MLÁDEK

**Zápisky
šilencovy**

Zápisky šílencovy

vyšlo také v tištěné verzi

www.fragment.cz

Další e-knihy v edici:
Ivan Mládek – Fejetony
Ivan Mládek – KaledaMeron

Ivan Mládek
Zápisky šílencovy – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

IVAN MLÁDEK

**Zápisky
šleňcovy**

UPGRADE

FRAGMENT

OBSAH

Úvod	5
Epopěj Moje rodina.....	7
Trilogie Úterý.....	27
Láska-zrada-Macocha	71
Boženka	79
Nové rádio	85
Na pomoc zemědělství	99
Moje politické názory	109

ÚVOD

Milí čtenáři, sepsaná směs prožitků a úvah duševně i fyzicky mírně vyšinutého Zuzana Hlaváčka vyšla v sedmdesátých letech na pokračování ve Svobodném slově a Mladém světě pod názvy „Trilogie Úterý“, „Moje rodina“ a „Láska, zrada, Macocha“, v roce 1990 byly povídky vydány ve zkrácené podobě v útlé brožurce s názvem „Zápisky šilencovy“. Po létech jsem se odhodlal přiblížit toto dílko původním verzím a rozšířit je o další dosud neotištěné kapitoly. I když si myslím, že okruh čtenářů nového vydání Zápisků šilencových bude jiný než okruh těch, co sledují zábavné pořady v televizi, chtěl bych přesto zmínit, že některé pasáže a vtípky z povídek jsem si v minulosti občas propůjčoval pro své televizní scénáře. Jednak z touhy obohatit některými svými „moudrostmi“ širší televizní masy a jednak z lenosti. Dále bych rád upozornil, že některá špatně užívaná cizojazyčná i česká slova v této knize nemá na svědomí lajdácká korektura, ale má snaha co nejvěrněji zobrazit vzděláním takřka nedotčeného Zuzana. Věřím, že jak mé dadaistické literární, tak i „antiperspektivní“ výtvarné poklesky budou přijaty s humorem a bez vážně míněných analýz. Knížka je určena ku plytkému pobavení, pro náročné čtenáře se sklonem k intelektuálovství připravuji k vydání drama z První světové války „Ve frontě na maso klid“, pojednávající o strádání civilního obyvatelstva, o utrpení vojáků v zákopech u Lyonu a o nenaplněné lásce anglického vojáka Johnyho k francouzské učitelce Geneviève. Se čtenářským pozdravem „Hezkou četbu!“

váš Mládek Ivan

Manhattan (olej, 70x100 cm)

Epopej Moje rodina

PŘEDMLUVA

Jednoho rána jsem dostal chuť udělat něco uměleckého. Vyskočil jsem z postele, přehodil peřinu přes pelest, zalil kaktus, protáhl se a rozeběhl se k oknu. Zazpíval bych si býval svou zamilovanou písničku „Hej rup, nechce se mi do práce.“ Nemám ale už pět let hlas, ani v letních měsících nevycházím z chrapotu. Chrapším od té doby, co mi zaskočily do plic burské oříšky. Nikdy se mi je nepodařilo vykašlat. Kamarádům z restaurace jsem se svěřil, že mám v těle buráčky a od té doby mi přezdírají „Hlaváček-Kung pao“. Když jsem si nemohl zazpívat, zahrál bych si býval alespoň na housle. Bylo by to ale hrozné vrzání. Nejméně pět let jsem to neměl v ruce – a před tím také ani jednou. A pak nemám hudební nástroj. Mrzí mě, že jsem se nestal muzikantem. Muzikanti jsou dobrá parta a drží pospolu. Jeden muzikant se ke druhému muzikantovi neotočí zády, ani když jeden z nich zemře. Jako námořníci pohřbívají své zemřelé druhy tak, že je shazují s paluby na dno mořské, tak muzikanti vyhazují své mrtvé spoluhráče na ulici z okna hotelu, ve kterém jsou právě ubytováni. Ve známé hudební skupině „Sen noci svatojánské band“ měli jednou úmrtí, nezavolali doktora, aby smrt potvrdil a nedočkavě uspořádali ve čtvrtém patře pohřeb. Mrtvý vyletěl z okna, dopadl a pak byl živý. Normálně je to obráceně. Živý vyletí z okna, dopadne a pak je mrtvý. Ale také to tak nemusí být vždy. Kdysi jsem bydlil na Žižkově

v jednom činžáku a tam ve třetím patře bydlila nějaká paní Štajnerová. Vždycky, když se trochu napila, vyskočila z okna. Pokaždé přežila jen díky tomu, že na někoho dopadla. Na mne také jednou skočila. Zřejmě to Štajnerovou nepustilo dodneška, protože jsem kolem toho domu nedávno šel a vi-sela tam na zdi tabulka s nápisem: „Pozor, padá Štajnerová!“

»»««

Když jsem si nemohl ani zazpívat, ani zahrát na housle, dostal jsem chuť namalovat nějaký obraz. K malířství mám kladný vztah, v mém pokoji visí několik olejových obrazů od slavných malířů a jedna koláž od neznámého lepiče. I já sám jsem se už dvakrát pustil do malování. Jednou jsem začal malovat obraz, ale měl jsem jen červenou a zelenou barvu. Dlouho jsem přemýšlel, co mám namalovat, aby mi tyto dvě barvy stačily. Nakonec jsem přes celé plátno namaloval velké zelené moře a v něm červenou hlavu. A nazval jsem ten obraz „Opaření Venclovského golfským proudem“. Pak jsem se ještě pustil do pohledu z okna, ale neměl jsem dost trpělivosti na trávu a jehličí. K malování je třeba píle, člověk musí tomuto umění věnovat vše, popřípadě i své zdraví. Například světoznámý výtvarník Vincent van Gogh si prý uřízl své vlastní ucho jenom proto, že si zapomněl doma gumu a potřeboval si rychle něco vygumovat na své nové skice.

»»««

Tedy, zazpívat jsem si nemohl, zahrát jsem si nemohl a do malování jsem si zase netroufal. Nakonec jsem to vymyslel.

Rozhodl jsem se, že udělám to, na co stačí každý – že napíši knihu. Zbývalo jen vymyslet, o čem bude. Bylo mi jasné, že musím psát o něčem, co velmi dobře znám. Zamyslel jsem se a dospěl k tomu, že nejlépe znám svou vlastní rodinu. Uchoopil jsem pero a inkoust a začal psát epopěj „Moje rodina“.

1. EPOCHA „JÁ“

Přišel jsem na svět díky otci, který měl názor, že základ života jsou děti. Říkal, že život toho, kdo nemá děti, nemá smysl, ale že se to zase nemá přehánět, maximálně prý takových pět, šest kousků – a domů! Dá se říci, že jsem jako muž nezačal žít právě nejlépe. Po narození mi totiž dali nešťastnou náhodou dívčí jméno Zuzana. Jak k tomu došlo? V porodním sále, kde jsem se právě narodil, vypli proud. Byla noc a v té tmě jen tak po hmatu musili zjišťovat, zda jsem chlapec, nebo holčička. Šáhli mi omylem pod pažďí a dali jméno Zuzana. Pak mě zabalili do kojenecké kukly a rozbalili, bohužel, až za čtrnáct dní po křtu. Což už bylo pozdě. Náš farář, absolvent bohoslovecké průmyslovky Kratochvíl, to částečně zachránil a na křestním listě vymizíkoval u slova Zuzana to druhé „a“, takže jsem se stal alespoň Zuzanem. Ani později jsem to neměl lehké. Když mi byly dva měsíce, prožil jsem šok a od té doby trochu zadržávám v řeči. Maminka mi tenkrát dala omylem do pusinky místo dudlíka feferonku. Mohlo to dopadnout ještě hůř a mohl jsem také úplně koktat. Zadržávání tolik nevádí. Jedna moje známá z restaurace koktá a všichni si z ní dělají legraci. Objednává si zásadně jídla, která začínají na „š“. Říká třeba „šššpenát“ nebo „ššššunku“ nebo „šššššopák“ – a tak jí tam všichni přezdívací „lokomotiva“. Ale ona, což je nejhroší, začíná každou větu na „š“, i když na

„š“ ani nezačíná! Často v hospodě říká třeba: „Ššššššš puč mi bůra!“

Přestože jsem od malinka zadržával, vystudoval jsem několik škol. Mateřskou, národní a autoškolu. Myslím si, že se mi to podařilo díky přirozené inteligenci, píli i kázni. Ve škole jsem byl tak klidný a hodný, že si paní učitelka často myslela, že jsem mrtvý. Vždycky ke mně musela přijít a štouchnout do mne, jestli sebou cuknu. Ale i doma jsem byl vzorný! Už ve čtyřech letech jsem si sám vytíral podlahu ve svém dětském pokojíku, pomáhal mamince s nádobím a byl jsem až přehnaně čistotný. Když bylo venku bláto, holínky jsem si třeba několik minut důkladně čistil na rohožce a pak jsem teprve skočil do postýlky. Zkrátka jsem dělal rodičům jen a jen radost. A jak byl na mne tatínek pyšný! Hlavně proto, že jsem mu byl podobný a tlustý jako on. Tatínek měl v ulici přezdívku „Tlustý cigáro“ a já „Tlustej vajgl“.

Jen v jednom jsem rodiče rmoutil. Když jsem byl nemocen, nemohli mě nikdy dostat k lékaři. Doktorů jsem se bál jako čert kříže od ošklivého zážitku se slepým střevem. Rodiče mě jednou odvedli na zdravotní středisko s bolestmi v krajině břišní. Ordinační hodiny měl toho dne MUDr. Bém, známý břišní krajinář. Stáhl mi kalhoty, podíval se do nich a sdělil mamince, že se mu nelíbí moje stolice. Pak se mi ještě podíval do krku a konstatoval, že mám asi prudce zanícené slepé střevo. Šlo o vteřiny. Byla tenkrát těžká doba a v ordinaci měli jenom jeden skalpel. A s tím si zrovna jako na potvoru mazala doktorova zdravotní sestřička chleba! Doktor nečekal, až domaže, a duchapřítomně mi vyoperoval slepé střevo jen pomocí svých zubů a nehtů. MUDr. Bém mi sice zachránil život, ale od té doby omdlévám strachy